

SALZBURG
Feel the inspiration.

Na kole jinde: Salzburg (21.-22. září) - Mistrovství světa novinářů v silniční cyklistice, Eddy Merckx Classic 2007

Ondřej Čarňanský si letos oblíbil Rakousko a přináší další reportáž ze závodů. Za Českou republiku nebojoval sám. Ve startovním poli se tentokrát objevili i další jezdci, které znáte z našich stránek, nebo z okolních závodů.

Že je koncem září v Rakousku mistrovství světa novinářů, jsem věděl minimálně dva měsíce dopředu. Ale teprve den před startem, jsem se rozhodl, že tam vyrazím a tak jsem narychlo sháněl odvoz a ubytování. Nic jsem nesehnal, takže jsem si ve čtvrtek odpoledne naložil věci do auta a odjel. Noc jsem přelepal ve spacáku v autě na hraničním přechodu Dolní Dvořiště a moc jsem toho nenaspal. O dvě hodiny později jsem už byl nedaleko Salzburgu ve vesničce Henndorf. Paní u prezentace asi byla jasnovidka, nebo to na mě bylo vidět, takže se mě hned zeptala, jestli mám ubytování. Tož jsem jí pověděl, že ne a že nemám moc peněz. No sehnala mi krásné ubytování na bio-farmě se snídaní za 22 euro za noc www.members.aon.at/ferienhof-fink. Karel Kuchler (VELO, H-H Smíchov), který si vše dopředu rezervoval platil tuším 36 euro.

Nahodil jsem motor a jel jsem se ubytovat. A pak zase deset kilometrů zpět na start do Henndorfu. Samozřejmě imbusy jsem si nechal na pensionu, takže jsem neměl čím přitáhnout hrazdu. A v tomto duchu pokračoval den dál. Moc jsem se nerozjel a špatně jsem se seznámil s trať. Takže hned po startu jsem odbočil na špatnou stranu a v následujícím kopci se totálně zavařil. Hned na další křižovatce mi policista neukázal, kam že se to má odbočovat a můj šestý smysl mě zradil, takže jsem to opět říznul špatným směrem. To se mi pak stalo ještě jednou, tentokrát pán koukal, jak lítají ptáci a nějak zapomněl ukazovat. Moje rozčarování pak dovršil řidič auta, který přede mnou jel ve sjezdu necelou třicítkou a předjet ho nešlo, protože se jelo za hustého provozu. Časovku zkrátka pořadatelé moc nezvládli a byl z toho trošku orientační závod. Ale nebyl jsem na tom nejhůř. Ztratil jsem tak asi jen minutu. Dvanácté místo, ze čtrnácti v kategorii. Zato jeden závodník z Itálie, si díky špatnému značení, zajel o 5 kilometrů více. Zklamáním byl i počet startujících, pouze kolem sta ve všech kategoriích.

Sobotní hromadný závod, se jel na okruhy, takže to vylučovalo šanci, že by se někdo ztratil. Pro jistotu jsem si byl ráno autem projel trať. Po pár kilometrech mě chytlá panika, protože jsem před sebou viděl balík cyklistů s čísly na zádech. To snad ne? Tak včera jsem zakufroval a dnes propásl start! Napadlo mě. Naštěstí to byl jen nějaký doplňkový závod.

Absolutně rovinatá trať nedávala možnost úniku. I přesto se o to Karel Kuchler (VELO) v třetím z pěti okruhů pokusil. Připojil jsem se k němu a chvíli jsme se větrali před hlavním balíkem, než nás sjel. V posledním okruhu se peloton konečně roztrhal. Do cílové rovinky se nás vřítilo 18. Se čtrnáctým místem jsem byl spokojený, protože jsem dal do spurtu všechno. O závodech psal i časopis Peloton:

<http://www.peloton.cz/silnice/prvni-svetova-medaille-pro-peloton.html>

Karel už tak nadšený nebyl. Pomýšlel na bednu. A tak před posledním minikopečkem, za kterým už následoval sjezd do cíle, šel na čelo balíků. Jenže on to nebyl poslední kopeček, jak jsme si oba mysleli. Za ním byly ještě dva a mezi nimi celkem dlouhé rovinky. Takže se trochu zbytečně vyvětral a když se pak ještě nechal zavřít, tak se závod vykašlal a dojel o pár sekund za balíkem. V cíli s ním moc nebyla řeč, pouze prohlásil, že je a že pojede Klikovy Vrchy. Když jsem mu za dva dny posílal e-mail, jak se mu dařilo, tak mi odpověděl, že nikam nejel, protože ho myšlenky na smrt navily tak, že usnul.

Příští rok bude MS ve Francii. V roce 2009 pak ve Slovinsku. <http://www.aijc.info/>

Salzburg (23. září) - Eddy Merckx Classic 2007

Po páteční časovce a sobotním hromadném závodě jsem se ještě přihlásil na silniční maraton (www.eddy-merckx-classic.com). Pro jistotu jen na kratší, 110 km dlouhou, trať. Na startu nechyběl ani nejuspěšnější cyklista všech dob Eddy Merckx a jeho celý tým, s kterým vyhrával na etapových závodech i klasikách.

Podle čísel to vypadalo, že je na startu přes 3300 závodníků. Na výsledkové listině jich však bylo "pouze" 976. V osm hodin ráno, zaznělo pět výstřelů z děla, zřejmě na počest pěti vítězství Eddyho, a masa lidí se dala pomalu do pohybu. Já byl hluboko ve třetí ze čtyř vln, takže jsem prvních třicet kilometrů bušil do pedálů, co to dalo, abych se dostal co nejdříve dopředu. Co chvíli jsem dojel balík, chvíli za sebou táhl vláček závodníků a pak se zase dotáhl na další skupinku vpředu.

Nejhůřší byla 3 kilometry dlouhá rovinka kolem třicátého kilometru, kde dvě stě metrů přede mnou byl odhadem sto členným balík. Zhruba stejnou vzdálenost za mnou skupinka, z které jsem odjel. A mezi nimi jsem se "větral" já, a zpytoval svědomí, zda to byl dobrý nápad pokoušet se dojet po rovině takovou masu. Nebylo by lepší se tam v poklidu dotáhnout se skupinkou za mnou? Naštěstí to bylo dobrá volba. Podařilo se mi to, ale těm za mnou ne.

Pak už se jelo poklidné tempo 40-50 km/h. Na sedmdesátém kilometru se to ve stoupání trochu roztrhalo. A definitivně se peloton rozdrobil v dalším stoupání na pětadevadesátém kilometru. Z velké skupiny nás zbylo už jen sedm. Tak jsme se řítili i do cíle v Eugendorfu. Spurt se mi podařil. Asi proto že se jelo do mírného kopečka. Z posledního místa jsem objel celou skupinku.

V cíli pak už jen obrovská radost a dobrý pocit, který přetrvává. Před startem bych nevěřil, že se dokážu probojovat ze zadu až na 39. místo z celkových 504 mužů.

Ondřej Čarňanský

www.carnansky.estranky.cz

